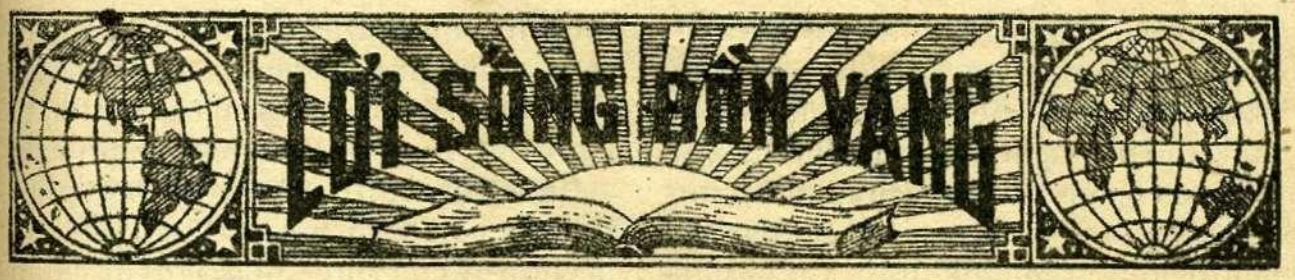

TIN-LÀNH

(Lu-ca 2 : 10)

MỤC-SƯ LÊ-VĂN-THÁI, PHỦ-LẠNG-THƯƠNG, BẮC-KỲ

ĐỘ hai ngàn năm trước đây, loài người đứng trong cảnh buồn-thảm, khốn-khổ, cay-đắng, đưa mắt nhìn nhau, thảy đều thất-vọng và bó tay chịu tội! Trong lúc ấy, rạch trời một tiếng, thiên-sứ của Đức Chúa Trời rao lên rằng: **«Đừng sợ chi, vì nầy ta báo cho các ngươi một tin lành, sẽ là một sự vui-mừng lớn cho muôn dân, ấy là hôm nay tại thành Đa-vít đã sanh cho các ngươi một Đấng Cứu-Thế, là Christ, là Chúa.»** Hai tiếng **«Tin-Lành»** đó đã vang-động cả trời đất, lan khắp năm châu cho đến ngày nay.

Mục-sư LÊ-VĂN-THÁI

Hằng ngày các báo-chí thường đăng tin buồn, chuyện thảm: số thất-nghiệp tăng thêm, cửa hàng, nhà băng đóng cửa, con giết cha, vợ bỏ chồng, bè-bạn phản nhau, luân-lý suy-đồi, đạo-đức tiêu-vong... Ôi! Thấy cảnh-trạng đó, ai chẳng đau lòng, thắt ruột? Phải bóp lòng chịu khổ dường ấy cho đến ngày về nơi «chín suối» hay sao? Hỡi đồng-bào, đương khi thế-gian gặp nhiều chuyện dữ, hãy nghe Phao-lô, sứ-giả của Đức Chúa Trời, báo Tin-Lành: «Thật vậy, tôi không hổ-thẹn về Tin-Lành đâu, vì là quyền-phép của Đức Chúa Trời để cứu mọi kẻ tin» (Rô 1 : 16). Nghe nói vậy, chắc trong tâm-trí độc-giả không khỏi hỏi như sau nầy:

I.—Tin-Lành là gì?

Câu hỏi ấy thường vấn-vương trong trí của người mới thoạt nghe đến Tin-Lành. Vì chưa hiểu rõ-ràng, nên họ có nhiều ý-tưởng sai: Người nầy cho đạo Tin-Lành cũng là cách khuyến-thiện, kẻ khác nói Tin-Lành là đạo của người ta lập ra, vì thấy người Pháp, người Mỹ, người Anh truyền-rao, chớ nước ta xưa nay chưa có! Lại có phái ngụy-biện cho là đạo rối, đạo lạc.

Bởi những chỗ sai-lầm đó, nên tôi lớn tiếng thưa cùng quí độc-giả rằng:

Đạo Tin-Lành không phải khuyến-thiện.— Thế thì giục người ta làm ác à? Không, nhưng đạo Tin-Lành có cái năng-lực giúp người ta làm đều thiện. Chúng ta thử bàn qua công-việc lành và cái năng-lực làm lành. Đều lành là bổn-phận của người ta phải làm, và là nguyên-tánh của loài người, bởi có câu: «Nhơn chi sơ, tánh bổn thiện.» Ông *Marc-Aurèle* nói rằng: «Con quạ nuôi con, con chó giữ nhà, ấy là bổn-tánh của nó; loài người làm lành, đó là tánh của Tạo-Hóa đã phó cho.» Nếu người không làm lành, thì là trái với Tạo-Hóa. Lạ thay, đều lành rất khó làm và không một ai làm trọn được! Tại sao vậy? Loài người đã trái mạng-lịnh của Đấng Tạo-Hóa, mất tánh bổn thiện, nên có

câu rằng: «Tôi có ý-muốn làm đều lành, nhưng không có quyền làm trọn» (Rô 7: 18). Đã biết loài người ta không làm lành được, thì khuyên làm chi? Vì dầu có cố sức nài-khuyên đi nữa, cũng chẳng ích-lợi gì. Ấy chẳng khác chi người chủ trong gia-đình kia bị đau-ốm, nằm đã lâu ngày, nhà dột, cột xiêu, vợ đói, con rách; có người đến khuyên rằng: «Sao ông không đi làm để giúp vợ, nuôi con, sửa-sang nhà-cửa?» Lời khuyên ấy hiệp-lý lắm, song không có một chút ích-lợi, trái lại, chỉ làm khổ-tâm cho người đau-ốm đó thôi. Chi bằng không khuyên nửa lời, chỉ chữa cho người ấy lành bịnh, rồi tự-nhiên người ấy đi làm, nuôi vợ, giúp con, sửa-sang nhà-cửa. Cũng vậy, đạo Tin-Lành có năng-lực giúp người làm đều lành, chớ không phải chỉ lấy lời khuyên suông và vô-quyền như các tôn-giáo khác. Ông Phao-lô nói rằng: «Tin-Lành là quyền-phép của Đức Chúa Trời để cứu mọi kẻ tin.» Câu ấy nghĩa là ai tin thì được cứu khỏi quyền của tội-lỗi, được tái-sanh, trở nên người mới, tự-nhiên có năng-lực làm lành.

Đạo Tin-Lành không bởi người ta lập ra.—Có câu: «Đạo nhất nhi dĩ hĩ;» «đạo chi đại nguyên xuất ư Thiên.» Nghĩa là: Đạo chỉ có một, đạo từ Đức Chúa Trời mà đến. Thiên-sứ vâng mạng của Đức Chúa Trời báo Tin-Lành cho chúng ta; như vậy, Tin-Lành là chơn-lý đến từ Đức Chúa Trời. Phàm chơn-lý ở trong vũ-trụ là của chung cả loài người, không riêng gì ai. Chơn-lý đã được thuyết-minh ra, thì bất kỳ xưa nay, không hạn đông tây, phàm ai chuyên học chơn-lý, có lòng yêu-quí chơn-lý, phục-tùng chơn-lý, đều kể chơn-lý đó như là của mình. Vì Đức Chúa Trời đã cung-cấp cho chúng ta cái chơn-lý trong cõi tinh-thần, cũng như ban nước và lửa trong phần vật-chất: cả ba đều là của chung thế-giới. Người nào tiếp-nhận và chịu lấy, thì thành của riêng cho người đó.

Vậy, đạo Tin-Lành là chơn-lý cứu-rỗi linh-hồn từ Đức Chúa Trời mà đến, và là cái chơn-lý chung của cả loài người, chớ không phải của người Pháp, người Mỹ, người Anh hay người nào.

Đạo Tin-Lành cũng không phải là đạo rối, đạo lạc.—Đạo Tin-Lành là chơn-lý của Đức Chúa Trời do chính Đức Chúa Jêsus-Christ thiết-lập và phô-bày. Ai theo đạo Tin-Lành tức là công-nhận Đức Chúa Jêsus làm Cứu-Chúa của mình và thờ-phượng Đấng Thượng-Đế, vậy sao gọi là đạo rối, đạo lạc được? Chẳng qua tại số người ngụy-biện phao-vu ra đó thôi. Sự phao-vu đó bắt đầu từ thế-kỷ mười bốn, và bởi một phái tự xưng là thi-hành quyền của Đức Chúa Trời, song đã trái với tôn-chỉ của đạo và thánh-ý của Đức Chúa Trời, đến nỗi làm mờ-ám danh của Cứu-Chúa. Họ tự bịa-đặt ra biết bao đều không do mạng-lịnh của Chúa, rồi bắt giáo-hữu tuân-giữ! Còn mạng-lịnh của Chúa, họ lại giấu đi hay thêm bớt. Một bằng-cớ hiển-nhiên là trong mười điều-răn của Đức Chúa Trời, họ bỏ hẳn điều thứ hai, là điều bảo đừng làm ra và quì-lạy hình-tượng nào. Họ còn bỏ nhiều điều rất quan-hệ. Vì vậy, những người theo chánh-đạo bèn tuyên-bố không phục sự giả-dối ấy, quyết-định cải-chánh theo đúng ý thánh của Đức Chúa Trời. Từ đó, họ đem lòng căm-tức, đặt cho cái danh-hiệu là *«Protestant,»* có ý là phản-quyết (vì chữ *«Protestant»* là bởi chữ *«Protester»* mà ra). Cái tên ấy đã biểu-chương cách hành-động của người chỉ tin theo chánh-đạo, chớ không chịu khuất-phục những lẽ sai-lầm.

Than ôi, thế mà trong các tự-điển Pháp-Việt chẳng hay các dịch-giả quá ư thiên-vị hay là không nghĩ sâu-xa, mà đều dịch chữ *«protestant»* là kẻ lạc đạo, kẻ giữ đạo lạc, hoặc kẻ rối đạo! Tội-nghiệp quá, các cụ đã làm sai một chữ rất quí-hóa trong pho tự-điển!

Khi mặt trời chưa mọc, hay cảnh-vật mùa đông bị mây mờ, sương phủ,

nếu có kẻ đứng lên giữa bọn người chưa từng nghĩ đến thiên-văn-học là khoa-học gì, mà lớn tiếng nói rằng: «Hỡi đồng-bào, mặt trời có khi sáng, khi mờ; ban ngày nó sáng, ban đêm nó mờ, đó không phải là bằng-cớ sao?» Những thính-giả chưa từng biết thiên-văn-học đó chắc lấy làm hoan-nghinh lắm. Đến khi bọn thính-giả ấy xem qua thiên-văn-học, thì cái người to tiếng dài hơi kia không biết làm thế nào để bưng-bịt hết những lời ngụy-biện và mậu-thuyết của mình. Mặt trời là sáng, bao giờ cũng sáng. Khi ta chưa thấy, ấy là nó chưa soi tới hay là bị đám mây che-khuất đó thôi. Tin-Lành là chánh-đạo do Đức Chúa Trời mà ra, và bày-tỏ cái chơn-lý bởi Đức Chúa Jêsus. Chơn-lý bao giờ cũng là chơn-lý, nó trong-sạch và sáng-suốt như mặt trời soi sáng cho cả chính người tưởng nó là mờ-tối. Đạo Tin-Lành có cái tôn-chỉ truyền-bá lòng thương-xót của Đức Chúa Trời đối với loài người bởi ban Đức Chúa Jêsus chịu chết, hầu cho ai tin thì được cứu khỏi sự hình-phạt đời đời. Đó là ý-nghĩa của hai chữ «Tin-Lành» vậy. Tôi xin quí độc-giả đừng theo ý riêng mà phán-đoán sai-lầm nữa.

II.—Cái năng-lực của Tin-Lành ra sao?

Phần nhiều người tưởng lầm đạo-lý (*doctrine*) với luân-lý (*morale*) là một, nên hễ nghe đến đạo thì liền nói rằng: «Đạo nào cũng thế.» Ấy bởi họ chưa từng kê-cứu hai vấn-đề đó kỹ-càng! Một nhà học-giả nước ta đã trở nên người thiên-cổ, có câu rằng: «Đạo-lý như cơm nước, còn luân-lý như áo-quần.» Câu nói ấy gồm nhiều ý-nghĩa và tỏ ra một nhà đã lịch-duyệt, khảo-cứu hai vấn-đề đạo-lý và luân-lý cách tường-tận. Luân-lý tùy thời mà thay-đổi; còn đạo-lý thì bao giờ cũng vậy, vì nó là chơn-lý của Đức Chúa Trời để soi sáng trong tâm-hồn và dạy người ta thuận mạng của Ngài, cũng như sự sáng từ mặt trời soi cho loài người thấy đường nguy để tránh, nẻo thẳng đặng theo.

Nhưng, than ôi, tánh đạo-đức của người bị thua tánh xác-thịt, nên các nhà hiền-triết xưa, nay, đông, tây đều bị thua quyền tội-lỗi, đành phải bó tay, cúi đầu trước Thần Chết! Những công-việc và lý-thuyết của các bậc ấy không có năng-lực giúp người ta thắng tội-lỗi, là cỗi-rễ sự chết.

Chỉ có quyền-phép của Tin-Lành cứu được người ta khỏi tội: ấy vì Đức Chúa Trời đã xuống thế-gian, lấy hình xác-thịt, trở nên loài người, phó mạng sống Ngài thay người có tội, chịu chết đền tội, và sống lại khỏi quyền của sự chết. Sự chết không giữ được Ngài. Ai tin Ngài thì được sự sống mới trong lòng; sự sống ấy làm cho người tin có năng-lực thắng tội-lỗi. Năng-lực đó đến từ Đức Chúa Jêsus, bởi nghe giảng đạo Tin-Lành của Ngài.

Thưa quí độc-giả, tôi xin kể một đoạn tiểu-sử của ông *Lincoln*, tổng-thống nước Mỹ xưa, là người giàu cảm-tình đối với hạng cùng-dân. Năm 1860, giữa thượng-nghị-viện, ông xướng lên vấn-đề giải-phóng nô-lệ. Tin ấy lan khắp ra, bọn quyền-quí bất-bình bởi mất mối lợi của họ, nên có phong-trào phản-đối sôi-nổi trong nước. Phần *Lincoln*, dầu biết việc ấy khó-khăn trăm mối, đến nỗi nhiều phen bị người mưu-sát, song cứ bền chí đến cuối-cùng. Năm 1865, vấn-đề giải-phóng nô-lệ thành-công. Ôi, sung-sướng thay, vui-vẻ thay cho những người làm thân trâu ngựa giữa chốn sa-trường, nơi rừng rậm, núi xanh, trong nhà, xó bếp! Họ đồng-thanh hô lớn lên rằng: «Anh em ôi, sung-sướng thay, chúng ta được ra khỏi quyền bó-buộc!» Đức Chúa Jêsus phán: «Ai phạm tội-lỗi là tôi-mọi của tội-lỗi» (Gi. 8: 34). Sĩ, nông, công, thương, thượng, trung, hạ đẳng đều ở dưới quyền của tội. Kinh-Thánh có câu: «Mọi người đều đã phạm tội» (Rô 3: 23).

Đạo Tin-Lành là quyền-phép của

Đức Chúa Trời thi-hành bởi Đức Chúa Jêsus-Christ để cứu người ta khỏi quyền của tội-lỗi, «cho nên hiện nay không còn có sự đoán-phạt nào cho những kẻ ở trong Đức Chúa Jêsus-Christ» (Rô 8: 1). «Nếu các ngươi chẳng tin Ta là Đấng đó, thì chắc sẽ chết trong tội-lỗi các ngươi» (Gi. 8: 24). **Đấng đó** là Đấng cất tội-lỗi ra khỏi lòng kẻ tin Ngài.

Năng-lực của Tin-Lành gây-dựng cho người ta một đời mới. «Vậy, nếu ai ở trong Đấng Christ, thì nấy là người dựng nên mới; những sự cũ đã qua đi, nầy, mọi sự đều trở nên mới» (II Cô 5: 17). **Năng-lực** của đạo Tin-Lành tái-sanh lòng người, làm cho đời sống lãng-mạn qua đi, tội-lỗi ẩn-núp trong chỗ kín-giấu phải tiêu-diệt, và cho người sức mới để làm được đều lành mình muốn.

Ai tưởng có thể tự chữa tội để làm lành thì rất sai-lầm. Chúa phán rằng: «Ngoài Ta, các ngươi chẳng làm chi được» (Gi. 15: 5). Thật vậy, ngoài quyền Chúa, không có gì đổi lòng người ta được. Không đổi lòng được, thì không gây-dựng cho người ta một đời mới được. Nếu lòng không được đổi mới, mà ước-ao ở trong một đời mới, thì chẳng khác gì lên cây tìm cá, xuống biển mò kim. Tóm lại, ngoài năng-lực của đạo Tin-Lành, là quyền-phép của Đức Chúa Trời, không có phương-pháp nào khác để gây-dựng cho người ta một đời mới, thay cho cái đời lãng-mạn, bị thua tội-lỗi và phục tánh xác-thịt hư-hoại.

Năng-lực của đạo Tin-Lành chẳng đè-nén tội-lỗi, song cho ta một tánh-nết mới, tức là tánh không muốn phạm tội: Đó là tánh-nết hay yêu-mến những sự thuộc về trên trời, và hạnh-phước trường-cửu, chớ không ham-muốn cuộc phù-thế, vì biết rằng «thế-gian với sự tham-dục nó đều qua đi, song ai làm theo ý-muốn của Đức Chúa Trời thì còn lại đời đời» (I Gi. 2: 17). Ai có tánh-nết đó, tuy ở trong thế-gian, nhưng vẫn chia-rẽ với tội-lỗi, như dầu với nước tuy đổ vào một chai, cũng không lẫn được.

Năng-lực của đạo Tin-Lành làm cho người ta hòa-thuận với Đức Chúa Trời. Tội-lỗi đã phân-rẽ người ta xa-cách Đức Thượng-Đế. Song, may thay, Đức Chúa Jêsus chịu chết đền tội, ai tin Ngài thì được kể là vô-tội, được hòa-thuận với Đức Chúa Trời! «Bởi huyết Ngài trên thập-tự-giá, thì đã làm nên hòa-bình, khiến muôn vật dưới đất trên trời đều nhờ Ngài mà hòa-thuận cùng chính mình Đức Chúa Trời» (Cô 1: 20). «Chúng tôi nhơn danh Đấng Christ mà nài-xin anh em hãy hòa-thuận lại với Đức Chúa Trời» (II Cô 5: 20).

Thưa quí độc-giả, hãy tin Đức Chúa Jêsus, hòa-thuận với Đức Chúa Trời đi, vì không ai dám nghịch với Ngài, bởi có câu: «Thuận Thiên giả tồn, nghịch Thiên giả vong.» Vậy, chớ cứng lòng mà phản-nghịch Đức Chúa Trời nữa. Hãy nhận tội mình, tin Đức Chúa Jêsus, đó là phương-pháp của đạo Tin-Lành giúp cho chúng ta được bình-an, được hòa-thuận cùng Đức Chúa Trời. Đạo Tin-Lành là Đạo Cứu-Rỗi của Đức Chúa Trời (Rô 1: 1) do chính Đức Chúa Jêsus thiết-lập (Hê 2: 3), thiên-sứ báo-cáo (Lu 2: 10), sứ-đồ giảng-dạy, và có muôn dân tin theo. Trung-tâm của Đạo Tin-Lành là Đấng Christ, Chúa Cứu-thế.

Thưa quí độc-giả, tôi đã tin, nên tôi được cứu; quí độc-giả muốn được cứu, hãy nhận lấy Tin-Lành, là sứ-mạng êm-dịu của Đức Chúa Trời đã tỏ ra bởi Đức Chúa Jêsus. A-men!

◇ ◇ ◇ ◇

GIỐNG TÊN, KHÁC NẾT

NGÀY xưa trong đạo binh của vua *Alexandre le Grand* có một tên lính trùng danh với vua, song ăn-ở bậy-bạ lắm. Vua gọi hắn đến, răn rằng: «Ngươi khá sửa nết, bằng không, hãy đổi tên đi.» Tín-đồ Đấng Christ chẳng nên làm thẹn Danh tốt-đẹp, quí-báu của Ngài (Gia-cơ 2: 7).—*Le Réveil.*